

RIPORT
Szabóné André Piroska tanárnővel,
az AJKP projektfelelősével.

Készítette: Gál Emese (AJKP/O diák)

Mikor indult el az AJKP?

A Cseresnyés Kollégiumban 2005 szeptemberében indult el az AJKP program, tehát most kezdtük a második tanévet.

Az első tanévben 7 diák volt, 2006-ban 9 új diák kapcsolódott a programhoz. Remélem, hogy 2007-ben közel 20 új diákkal bővíthetjük az AJKP-s „csapatot!”

Milyen célból indították el?

Az AJKP program célja, hogy érettségihez segítse a különböző - főként szociális hátrányokkal – rendelkező családok gyermekeit.

A program öt éves. A nulladik évet a Németh László Gimnázium pedagógusai tartják, utána bármelyik vásárhelyi középiskolát választhatják az AJKP-s diákok.

Ön szerint összeszokott a két AJKP csoport?

Igen, szerintem két hónap alatt igazi közösségé alakult a két AJKP csoport. Például az erdélyi kirándulás kiváló alkalom volt arra, hogy jobban megismerjétek egymást. A délutáni foglalkozásokon is örömmel tapasztalom, hogy a házi feladatok elkészítésében is segítenek a nagyok az újaknak. Tavasszal a régi diákok egy AJKP újsággal várták az új gyerekeket, amelyet ők készítettek, és melyben írtak a Programról, az ő szemszögükből.

Sokan osztják meg önnel a diákok gondjukat, titkaikat?

Igen, aminek nagyon örülök, mert úgy gondolom, hogy ha azt megteszik, akkor azt jelenti, hogy bíznak bennem, és ez lehetőséget ad arra, hogy még jobban megismerjem, és megértsem a diákokat, így könnyebben is segíthetek nekik.

Jó dolog, hogy néha azt érzem, hogy nem egy kislányom van, hanem 17 gyereke.

Természetesen vannak közöttük zárkózott tanulók is, és én soha nem erőltetem, hogy elmondják gondolataikat, csak lehetőséget adok rá!

Szereti a mostani munkáját, feladatkörét?

A feladatköröm néha nem könnyű, de szeretem a munkámat. Mindig is gyerekekkel szerettem volna foglalkozni. A nevelési munka felelősségteljes feladat, és úgy gondolom a tanár viselkedése, példamutatása és a bizalmi alapon lévő tanár-diák kapcsolat „észrevétlenül neveli” a gyerekeket.

EGY KIRÁNDULÁS RÉSZLETEI

A két AJKP csoport egy 4 napos Erdély-i tanulmányi kiránduláson vett részt 2006 szeptemberében, amelynek a fele költségét egy hódmezővásárhelyi alapítvány vállalta.

Minden résztvevő diák egy-egy témát ragadott ki a sok élmény közül. Íme néhány lejegyzés, ezek közül:

Csendes Zsolt (AJKP/I diák) Rákóczi- vár és az ezeréves határ

Mit láttam Erdélyben? Erre a kérdésre egy esős szombati nap adott választ, amikor elindultunk ezeréves határunk felé. Hatalmas hegyek emelkedtek fejünk fölé, s az esőfelhők- úgy tetszett- súrolták az oldalukat. Az ezeréves határt egy híd jelezte. A híd a Csernyika- patakon ívelt át.

„Az Ojtozi-szoros Erdély egyik legfontosabb stratégiai jellegű kapuja volt. Itt tört be – hajdanában – török és tatár, áthaladtak rajta (Batu kán, Mátyás király, Mihály vajda, Bem József). Véres harcok színhelye volt a völgy az osztrák–török háborúban, az 1848–49-i szabadságharc idején, de a két világháborúban is.”

Az Ojtozi- szorost elhagyva a Rákóczi-vár felé vettük magunkat. Mára már csak kőhalom, de fénykorában valamilyen *határvédelmi egység* lehetett. Habár mindenütt fák vették körül, nappal a füst segítségével könnyedén jelezhettek egymásnak az emberek. Ez egy jó kommunikációs forma volt: egy szó sem hangzott el, mégis tudták, miféle veszedelem fenyegeti őket. Ebből az okból kifolyólag kellő „fogadtatásban” részesítették „vendégeiket”.

A Rákóczi-vár karakteres építmény volt a maga nemében. Impozáns méretű kövekből rakták, s erős falai több ostromot kibírtak. Az ezeréves határ egyik leghíresebb védelmi egysége ma mégis romként áll, ékesen bizonyítva, hogy semmi sem tart örökké. Hegyoldalba épült, ezáltal ellehetetlenítette az esetleges támadásokat.

Az ezeréves határ valamikor a mienk, magyaroké volt. Akkor még három tenger mosta a partjainkat... aztán összementünk a mosásban... De akárhogy is: ha annakidején, '14- ben nem megyünk bele az I. világháborúba, most is a miénk lehetne.

Ez a monumentalitás, ez a megfoghatatlan nagyság- ez az, mely megfogott a hegyekben töltött napokban a fejembe sorjázó élmények közül igazán. S hön remélem, nem is merül el emlékeim homályában.

Tomcsányi Ibolya (AJKP/I diák):

Egylábás csizma

A második napon ellátogattunk a kézdivásárhelyi céhmúzeumba. Kicsit hűvös, szeles idő volt. A múzeumban, régi céhmesterségekkel ismerkedtünk meg. Az egyik ilyen céh a csizmadiacéh volt. A csizmadiacéhben- mint a neve is mutatja- csizmákat készítettek. Az egyik ilyen lábbeli az egylábás csizma volt. Érdekessége, hogy nem volt se jobb, se bal lábas része, mert mindkét oldala egyforma. Régen nagyon megnézték egymást az emberek. Ha valaki el akarta ezt kerülni, minden este, lefekvés előtt megcserélte a csizmákat, hogy minden oldala egyformán kopjon. Akinek ez megtörtént, annak bizonyos „tekintélye” volt.

Nekem nagyon tetszett az egylábás csizma. Nagyon érdekesnek tartom, hogy valamikor régen milyen apró jelekből ítélték meg egymást az emberek.

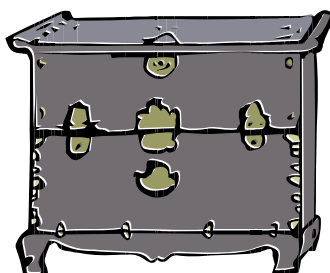

Tóth Enikő (AJKP/I diák):

Céhtörténeti múzeum és a céhláda

A céhmesterek a céhládjában tartották a fontos dokumentumokat. A bútort egyszerre ketten nyithatták ki, öt ember jelenlétében. A kulcsokat egyszerre fordították el, mert másképp nem nyílt ki. Ez a biztonságot szolgálta, mivel így senki nem fért hozzá a céh titkos adataihoz egyedül. A beltéri díszítőelemben volt egy titkos rekesz, melyet belülről lehetett kinyitni. Ebben tartották a közös vagyont.

A céhmestereknek volt üzenő táblájuk. Ez sok segítséget nyújtott nekik, mert ebben küldték a kör- és magánleveleiket. Minden céhmester a saját inasával hordatta szét ezeket.

Rócza Lajos (AJKP/I diák)
Kőrösi Csoma Sándor

Tibát Sándor (erdélyi) tanár úr igen érdekes dolgot mesélt Kőrösi Csoma Sándorról. A szülőfalujában van egy emlékmű, az előtt álltunk meg. Mielőtt meg nem született Kőrösi Csoma Sándor, a falut egyszerűen Kőrösnek hívták. Mivel K. Csoma Sándor híres volt, utána kapta meg a Csomakőrös nevet. Tehát a mai időben ez a falu neve.

A történet arról szól, hogy a tanár úr egyik középiskolás barátja, név szerint Jakabos Ödön, elindult arra a helyre, ahol Kőrösi Csoma Sándor meghalt. Kőrösi Csoma Sándor Indiában, még hozzá Dardzsilingben van a végső nyughelye. A diák az emlékműtől vitt egy marék földet. A diák egy táskával, benne egy erdélyi harisnyanadrággal indult el. Repülővel, hajóval, busszal, de még gyalog is ment. Mikor odaért kigazolta, rendbe hozta a sírt. Belemorzsolta azt a földet, amit itthonról vitt. Mikor elindult haza, hozott egy marék földet. Ahogy hazaért, felvette a harisnyanadrágot és gyalog elindult a műemlékhez. Azt a marék földet, amit hozott, pedig rátette a műemlék előtt lévő virágos kertre.

Nekem nagyon tetszett ez a történet és remélem, még hosszú ideig megmarad bennem.

Gál Emese (AJKP/O diák):
Sós forrás és környéke

Harmadik nap voltunk a Sós forrásnál. Ott egy vízesésnél mentünk át egy hídon. Nem messze a Sós forrástól volt egy világháborús emlékmű, mely a Vaskeresztet formálta. Vele szemben volt egy temető, ahol csak magyarok nyugodtak. Ojtozon át haladtunk, amikor odaértünk. A Sós forrás egy rozsdás kútból folyt, amit mindenki megkóstolhatott, de mindenki azt mondta, hogy rossz, ezért én inkább nem ittam belőle. A németek ott fürödtek, a Sós kút melletti két medencében. A víz egy kissé rozsdás volt, szinte sárgásbarnás színű. Elég sós volt a víz és sokaknak fájt utána a gyomra. Egy lánynak több, mint fél óráig fájt a hasa. A német emlékművet az ott elesett 250 német katona emlékére állították.

Rajta szerepelt a szöveg: "Sie waren treu bis in den Tod!"

Magyarul: "Hősiesen várták a halált!"

Szép Tamás (AJKP/O diák)
Csernátoni tájmúzeum

A második nap délutánján mentünk oda. Napos délutánunk volt. Mindenki jókedvűen ment be a múzeumba. Egy idős bácsi fogadott minket, aki elmesélte, hogy régen Erdély is magyar terület volt. Körülbelül fél órát beszélgettünk a régmúltról. Azután megmutatta nekünk, hogy milyenek voltak a régi zenei eszközök, például a bakelitlemezek és más érdekesség. Azok után régi járműveket néztünk meg, mint például a traktor. A járművek után a régi házakat nézegettünk. Az udvar közepén volt egy nagy épület, melyben a Rákóczi-korból voltak emlékek, például: ruhák, fegyverek, bútorok. Az udvaron még vízimalom is volt. Körülbelül egy óra alatt elhagytuk a múzeumot, habár fájó szívvel.

„A nagy örökség számbavételét, megtartását, annak gyarapítását és annak átörökítését tartotta legfontosabb feladatának a múzeumot megálmodó, megteremtő lelkes csoport, amelynek az élén a jó emlékezetű pedagógus, az egykori „jó iskolamesterek” nemzedékéhez tartozó id. Haszmann Pál állott. Haszmann Pál nevéhez fűződik a Kovászna Megyei Múzeum csernátoni néprajzi kiállítása anyagának, valamint a község történetére vonatkozó adatoknak az összegyűjtése és megmentése. Néptanítónak készült, nem tudományos kutatónak, de a nevelő munkát úgy értelmezte, hogy a tanítónak kötelessége a gyermekek nevelése mellett a közösségnek is használni. Meggyőződéséhez hű maradt haláláig.

Néhai idős Haszmann Pál és Haszmann Pálné szül. Cseh Ida magángyűjteményüket ajánlották fel a létesítendő Csernátoni Múzeum részére. Adományozó és alapító levelükben feltüntetett, több mint 8000 darabból álló gyűjteményüket adták át az akkori Megyei Múzeum vezetőinek, azzal a kikötéssel, hogy ezt a törzsanyagot semmilyen körülmények között ne lehessen Csernátonból elvinni és más gyűjteménybe olvasztani. Fontos záradék volt a fentiek mellett az a kitétel és elvárás, hogy a Csernátoni Múzeum anyagának gondozói elsősorban a család tagjaiból és azok leszármazottaiból kerüljenek ki. Ilyen előzmények után, a kúriában berendezett alapkiállítással, gazdag népi, illetve régi bútor, csempe, kovácsoltvas stb. anyaggal nyitotta meg kapuit a múzeum. Legutóbb ugyancsak a Damokos-kúriában, annak boltíves pincéjében került kiképzésre az érckályha-gyűjtemény, amely a magyar öntöttvasművésesség remekeiből ad ízelítőt.”

Sándor Nikolett (AJKP/O diák)
Kézdivásárhelyen található szobrok.

Bem József: Láttuk a szobrát, ami csupán egy mellszobor volt.

Gábor Áron: Az 1848-as szabadságharcban ágyúöntő volt.

Berekben született a mai napig visszaemlékeznek rá. Emlékházat nyitottak a tiszteletére. A szállásunk is róla kapta a nevét.

Kossuth Lajos: Szabadságharcos volt, toborozta Erdélyben és Nyugat-Magyarországon is a katonákat, hogy szolgálják a magyar nép szabadságának szent ügyét.

Petőfi Sándor: Emléktáblája van, 1849 júniusában szállt meg a mai posta épületében. Nagy emléktáblát láthattunk róla.

Kőrösi Csoma Sándor: Van róla szobor, mell- és egész alakos is. Rengeteg emlékhelye van. Szerintem majdnem minden ember ismeri.

Én ezt a kirándulást nagyon élveztem. Nagyon jó volt. Elég sok helyen voltunk, az idegenvezető sok érdekeset mesélt, sok érdekes helyen voltunk, összességében tehát élmények sorozatát éltem át.

KOSSUTH LAJOS

Bem apó

József Zachariasz Bem (Bem József, Bem apó) (Tarnów, 1794. március 14. – Aleppó, 1850. december 10.) lengyel katonatiszt, az 1848-49-es magyar szabadságharc honvéd altábornagya

Az erdélyi hadjárat

Határozott intézkedéseivel rövid idő alatt rendbe hozta az igen rossz állapotban lévő, Erdélyből szinte teljesen kiszorult – a csucsai szorosnál álló – erdélyi hadsereget (tavasztól VI. honvéd hadtest) –, majd Puchner tábornok, erdélyi főhadparancsnok támadását visszaverve ellentámadásba ment át, és gyors hadmozdulatokkal karácsonykor elfoglalta Kolozsvárt. Ezzel – egyebek mellett – délről biztosította az Alföldet, és lehetővé tette hogy Windisch-Grätz támadása előtt a kormány Pestről Debrecenbe menekülhessen. Januárban Karl Urban ezredes osztagát üldözve betört Bukovinába, majd felszabadította Székelyföldet, ahol kiegészítette haderőit. Ezt követően váratlanul Puchner háta mögé kerülve elfoglalta Nagyszebent. Miután Puchner kérésére a Havasalföldön állomásozó orosz csapatok Lüders vezetésével – jóval Paszkevics hadműveleteinek megkezdése előtt – benyomultak Erdélybe és bekerítés fenyegette, a vizaknai és a dévai csatákban február 4. és 8. között áttörte a kialakuló gyűrűt. Már február 9-én ismét támadásba ment át, Piskinél legyőzte az egyesült osztrák-orosz haderőt, és ismét Székelyföldre vonult. Ezt követően az orosz és osztrák csapatok elhagyták Erdélyt, Bem pedig elfoglalta Brassót.

A második orosz beavatkozást követően kezdetben sikerrel lassította Lüders és Grotenhjelm előrenyomulását, még Moldvába is betört, hogy ott felkelést robbantson ki. Visszatérve, július 31-én azonban a segesvári csatában vereséget szenvedett, hadserege teljesen szétzilálódott.

Erdély elvesztése után Aradon találkozott Kossuthal, aki – miután Görgeiben nem bízott, Dembinszky pedig ismételten bebizonyította alkalmatlanságát – a magyar csapatok főparancsnokává nevezte ki. Augusztus 9-én azonban Temesvárnál csapatait Haynau teljesen szétverte. A csatában egy ágyúgolyótól megbokrosodott lova levetette a hátáról, a vállpercét törte.

Sokat tett a magyar-román megbékélésért, az irreguláris csapatok kölcsönös bosszúhadjáratait azonban nem sikerült megfékeznie. 1849 tavaszán megállapodott az addig az osztrákokat támogató legjelentősebb román felkelővezérrel, Avram Iancuval, hogy a román felkelők nem harcolnak tovább a magyar honvédsereg ellen. A megállapodás Hatvany Lajos szabadcsapatának egy rosszul időzített bosszúhadjárata miatt végül meghiúsult. Vezérkari főnöke Czetz János tábornok, egyik segédtszije őrnagyi rangban Petőfi volt.

A szabadságharc bukása után a Törökországba menekült és Muzulmán hitre tért. Egy ideig Konstantinápolyban az oszmán hadsereg modernizálását irányította, majd Murad (Murat, Amurat) pasa néven a mai Szíría területén fekvő megszállt Aleppó kormányzója, katonai helytartója lett.

1850. december 10-én e mondattal lehelte ki a lelkét halálos ágyán: „Lengyelország, én már nem szabadítalak fel...”

Krajnyák Szabina (AJKP/O diák) Szent Anna-tó és legendája

A negyedik nap nagyon szépen sütött a nap, mikor a Szent Anna-tavát és kápolnáját néztük meg. Amikor oda értünk, kiszálltunk a buszból és láttuk, milyen szép a táj. Szent Anna-tava és a kápolnája nagyon tetszett. A kápolnába nem tudtunk bemenni.

Szent Anna legendáját elmondta egy idős tanár, a ki vállalta az idegenvezetést. A történet szerint két gazdag ember fogadott, hogy az ő fogata a legszebb. Az egyikük a hintója elé fogott 12 lányt, és a tóba hajtott velük. Szent Anna is be volt fogva, és ő belefulladt a tóba. Ezért lett a tó neve Szent Anna-tó.

Fel lehetett menni, sétálni. Nagyon szép volt a táj. Jó volt a levegő, és ez nagyon jól tett mindenkinek.

Bajó Anita (AJKP/0 diák)
Kézdivásárhely-Udvarteres építkezés

A második napon Kézdivásárhelyen voltunk, ahol hallottunk az udvarteres építkezésről.

Az udvarteres építkezés: amikor egy helyről nyílnak az udvarok és egyforma mesterséget űztek az emberek.

Az udvarok egy főtérről indultak egy-egy hosszú utca vezetett hozzájuk.

Két kapuja volt az udvarnak, arra használták a II. világháborúban, hogy lezárták, az ellenfél nem tudott áttörni, de ha mégis, ágyútűzzel fogadták.

Pintér Rita (AJKP/I diák)
A Büdös-barlang

A Büdös-barlang mindenki számára sok élményt nyújtott. Már maga az út szép és jó volt, habár szerintem, ha valaki nem tudja az utat a hegyekbe, azt a záptojás szag úgylis odaviszi.

A barlangba egyszerre csak 8-10 személy mehetett be, ezért két csoportba váltunk. Volt egy sárga csík, ami alatt ha valaki lehajol az először eszméletét veszti, majd a kén-dioxidtól meghal. Érdekes volt, amikor mentünk felfelé, egy kis egeret láttunk. Már nem élt. Valószínűleg a kén végzett vele. A barlangba beérve az előző csapat elég sokáig bírta, persze voltak, akik nem.

Mi nagyon izgatottak voltunk. Egy gyújtóval azonnal ki is próbáltuk és tényleg: a tűz elaludt. Picit fojtott és nehéz levegő volt, de leülve egy csöppet enyhült. A 2. percben valami furcsát éreztem, mégpedig melegség tört ki. Először alulról, majd egyre több időt töltve, már szinte úgy éreztem, mintha a nadrágom tiszta víz lenne. Azután a meleg egyre inkább bizsergésre váltott.

Csak ültünk, és egyre forróbb volt a hangulat. 5 perc után már szólt a tanárnő, hogy „na akkor most mindenki fáradjon ki”! A szabályok szerint is csak 5-10 percig lehet bent maradni, és félóráig is csak akkor, ha kisebb-nagyobb szüneteket töltünk a levegőn. A barlangban beszélni sem nagyon lehetett.

Kiérve az idegenvezető mondta, hogy a hegy lábánál a madártemető található, ami (így fizika óra után annyit tesz), hogy a völgynél, amikor a madarak repülnek, alacsonyan szállva a kén-dioxid légköréből kijutni nem tudnak, a kén-dioxiddal megtelt tüdővel nem jutnak oxigénhez, és ott maradnak. Erről árulkodik a madártemető elnevezés is.

Nagyon jó és izgalmas volt (szó szerint). A barlangot más célokra is használják pl. : gyógyító hatásra van.

Torjai Büdös-barlang és környéke „Sehol a Hargita-Csomód-Büdös vonalán nincsenek olyan erős kénes gázömlések, mint a Büdös-hegy vulkáni áttörésének süvegén. Közülük a legismertebb a torjai Büdös-barlang (Jókai szerint a "Pokol tornáca"), amely a Büdös-hegy déli oldalán nyílik a szabadba 1052 m magasságban. A bálványosfürdői Carpati szállodától piros és kék ponttal jelzett turistaösvények vezetnek ide. Okosan gazdálkodó nemzeti fejedelmünk (Bocskai István, Bethlen Gábor) Torja községet ruházták fel a kénbányászat jogával. Később, néhány elhagyott tárnában jött létre a torjai Büdös-barlang, a Timsós-barlang, a Madártemető és a Gyilkos-barlang. Ezek majdnem azonos szinten koszorúzzák a Büdös-hegyet. Mindenikük halálos, kénes-széndioxidos gázelegyet áraszt. Legerősebbek a

Büdös-barlang kigőzölgései, amelynek falán sárga kénbekéregződés jelzi az élet és halál határát. Csak 14 m hosszú volt, a hátsó részét betömték. Később a kénbányászat joga az Apor család kezébe került. 1892-ben báró Apor Gábor a barlang elejét faragott kővel falaztatta ki, ellátta ajtóval, így alakítva át gyógyhellyé. Mára a barlang alját feltöltötték, kétoldalt padokat helyeztek el benne a gázfürdőzők részére, ajtaját eltávolították, hogy a barlang levegője szabadon szellőzhessen. Tőle 200 m-re, keletre a kék pontos ösvény mentén található a kis Timsós-barlang. Falán a sárga kénvirágokon kívül fehér, kristálycukor-szerű timsó kicsapódások is vannak. A Büdös-hegy északi részén pár méter távolságra található egymás mellett a Madártemető és a Gyilkos-barlang. Az előbbi hosszú, nyitott, felszíni bányavárat, alján az összegyűlt mérgező gázokkal. Sokszor madártemetek találhatóak benne, innen a neve.

”

Papós Tamás és Fejes Miranda (AJKP/O diákok)
A Szállásunk

Első nap, amikor odaértünk kb. este 10 óra lehetett, már sötét volt. A szállásunk Kovászna megyében, Berecken volt, és az udvarban volt elhelyezve Gábor Áron rezágyúja. Egy új diákszállón voltunk elhelyezve, amelynek építéséhez segítséget nyújtott Hódmezővásárhely. Arrafele majdnem minden ház tetején kereszt van. Nagyon sok székelykaput is láttunk.

Az első este mivel túl hangos voltam ezért büntetés kellett csinálnom de persze ezután nagyon gyorsan elaludtam. Egyébként ezen a kiránduláson kovácsolódott össze a két csapat.

A szállás nagyon tetszett, és az ennivaló is nagyon finom volt. Mindig bőséges reggeli és vacsorát kaptunk.

Tóth József (AJKP/O diák)
Az ellátásunk

Az első nap töltelemes káposztát ettünk, ami nagyon finom volt. A második napon a reggeli nagyon jó volt, de a tea volt a legjobb. A vacsora is tetszett, mikor mindenki fáradtan, éhesen megérkezett a szállásra, és alig vártuk, hogy vacsorát kaphassunk. Közben halkán szólt a zene, s szerintem mindenki számára nagyon nyugtató volt. Harmadik napon a hosszú út után is nagyon jól esett a vacsora, de még volt annyi energiánk, hogy tartsunk egy diszkót, ami nagyon jól sikerült.

Nagyon sok finomságot főztek nekünk, szerintem mindenki magára szedett egy-két kilót.

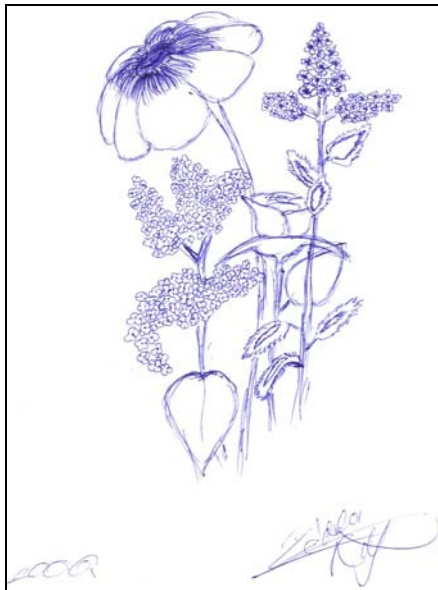
Utolsó előtti napon szintén hosszú útról érkeztünk vissza, és vacsora előtt elénekeltük a Székely himnuszt.

A kiránduláson minden jó volt, aki még nem járt Erdélyben, az megismerkedett egy részével: Bereckkel, Kézdivásárhellyel, Déva várával, a Büdös-barlanggal, forrásokkal, és sok templommal.

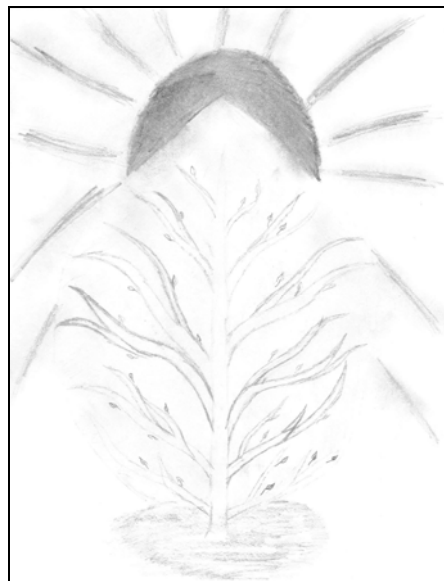
Szerintem a kiránduláson mindenki jól érezte magát, leszámítva a kisebb bajokat. Az utolsó napon kb. 10 órakor elindultunk Csíksomlyóra, ahol megtekintettük a híres zarándokhelyet. Később elindultunk hazafelé, és kb. 22:00- kor megérkeztünk Hódmezővásárhelyre, a kollégiumba.

Az egész kirándulás nagyon jó volt.

Rócza Lajos (AJKP/I diák) rajza:

Pánczél Katalin(AJKP/I diák) rajza

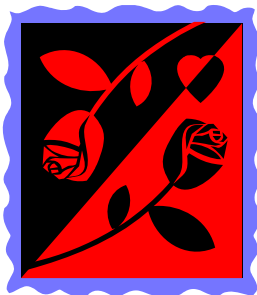

ARANYos VERSEK

Tóth Enikő (AJKP/I diák):

Szeretlek

Szeretnélek minden percben látni,
Elfeledni, ami úgy tud fájni.
Rózsák nyílása, levelek hullása.
Elmulasztott percek megbánása.
Téged szeretlek, amíg csak élek,
Légy örökre enyém, add nekem a szíved.
Elolvasva versem függőleges sorát,
Könnyen megtudhatod, miért vágyom úgy rád.

Gál Emese (AJKP/O diák):

Szakítás

A tollam a lapon táncot jár,
amiről írok most én, az a szakítás.
Egyedül nehéz elviselni az elmúlást,
főleg akkor, ha nagyon fáj!
Nézz szemembe az étellel, s ne fojtsd
Bánatod káprázó szerekbe!

Szép napokat, a szép szerelem perceit,
Szép pillanatokot nehogy elveszítsd!
Ne veszítsd el fejed,
Hiszen szíved erősen ver.
Elmém e zavaros világban értelmet nem lel!

Szemedben a lány fényes gyöngyszem volt,
Ne hagyj, hogy megtévesszen egy hamis csók!
Ő volt az első, de nem az utolsó:
Ne sírj, van még remény a szívekben,
Egyszer megtalálod boldogságod az életben.

Tomcsányi Ibolya (AJKP/I diák):

Gondolatok

Vajon az emberek ugyanúgy élik meg a dolgokat?
Vajon ugyanazt érzik, amikor a szél végigsimítja az arcukat?
Vajon valakinek ugyanaz a hullám csak másodperceket mos el, míg másoknak
éveket?
Vajon van-e még egyetlen olyan ember ezen a földön, akinek úgy hiányzol, mint
nekem?

Fejes Miranda (AJKP/O diák):

Barát

Mi az, hogy barát?
Egy olyan lény,
Ki segít, ha bajban vagy,
És megmutatja a sötét úton a fényt.
Egy barát, ki veled együtt sír és nevet.
Kinek a lelke a tieddel együtt született.
Egy barát, kire mindig számíthatsz,
Ki a halálon túl is veled marad.

Tóth Enikő (AJKP/I diák):

Small Star

Egy este vártalak, de nem jöttél.
Álom sem jött szememre.
Az égen láttam egy fénylő csillagot,
S te jutottál eszembe.

Tekintetem elmélyült ragyogó fényében,
Gondolatok kavarnak az éj csöndjében.
Magam előtt láttalak, tekinteted szinte lángolt,
Szívem hevesebben dobbant, jelenléted elvarázsolt.

Egymásra néztünk, a levegő izzott,
A csillag fénye az égen játszadozott.
Szorosán átkarolt egy láthatatlan lepel,
S megsúgta halkán: ő az, ki neked kell.

Ez a csoda örökké nem tarthat, jól tudtam,
Közeledtem hozzá és szorosán átkaroltam.
Szeretem őt szívből, ennyi az egész,
Ő a Kiscsillagom, s én vagyok az Ég.

